

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobce: [redacted], státní příslušnost Ukrajina
bytem [redacted]
zastoupen [redacted], advokátem
sídlem [redacted]

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
sídlem [redacted]

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2015, č.j. MV-45304-3/SO-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba ze zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

- 1 Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2015, č.j. MV-45304-3/SO-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“, kterým je obecně označován i správní orgán 1. stupně, pokud rozlišení nemá význam pro samotný text odůvodnění) ze dne 21. 10. 2014, č.j. OAM-16141-14/DP-

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

2014 (dále také jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto o tom, že se řízení ve věci žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny zastavuje, a to podle ust. § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

- 2 Žalobce uvedl, že žalovaný zastavil řízení o žádosti žalobce s odůvodněním, že tento nebyl k podání předmětné žádosti oprávněn, neboť v době podání nepobýval na území na základě povolení, které by jej opravňovalo k pobytu, a namítl, že žalovaný zcela ignoroval rozhodnutí Městského soudu v Praze, kterým byl přiznán odkladný účinek žalobci v jiné věci, kdy mu bylo zamítnuto povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaný se domnívá, že tato skutečnost nemá žádný vliv na pobytový status cizince, s čímž nemůže žalobce souhlasit.
- 3 Žalobce odkázal na ust. § 73 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a uvedl, že podle jeho názoru přiznáním odkladného účinku se odkládá vykonatelnost napadeného rozhodnutí a též „jiné právní účinky“ tohoto rozhodnutí. Ačkoliv tedy rozhodnutí bylo vydáno a formálně existuje, materiálně ještě svými účinky nepůsobí, tudíž účastník řízení je stále ve fázi před vydáním rozhodnutí, kdy může užívat veškerých výhod, které mu toto postavení přináší. V případě cizince a řízení ve věci žádosti o změnu účelu povolení k pobytu to znamená, že cizinec je materiálně právně v situaci jako před vydáním rozhodnutí, tedy stále pobývá na území na základě pobytového oprávnění, a tudíž v takové situaci může podat žádost o změnu účelu pobytu.
- 4 Žalobce dále nesouhlasil se způsobem, jakým se žalovaný vypořádal s námitkou, že žalobce pobýval v době podání žádosti na území na základě polského víza nad 90 dnů. Žalovaný konstatoval, že dikci ust. § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je nutno vztahovat pouze k českému vízu, tedy k vízu pro pobyt nad 90 dnů na území ČR. Žalobce poukázal na skutečnost, že vízum, které mu bylo vydáno, ačkoliv polskou stranou, jej opravňovalo k pobytu nad 90 dnů, a to i na území ČR. Je nutno tedy konstatovat, že vypořádání zmíněné odvolací námítky správním orgánem je zcela nesprávné, neboť pokud tento tvrdí, že cizinec může podat zmíněnou žádost pouze na základě víza k pobytu nad 90 dnů, které jej opravňuje k pobytu na území ČR, pak je zjevné, že žalobce takovým vízem disponoval, a tudíž je evidentně nezákonné rozhodnutí, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti účastníka.
- 5 Žalobce dále konstatuje, že v průběhu řízení došlo ke zcela zásadním procesním pochybením, která měla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci. Dle ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) „nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal“. Ačkoliv bylo v řízení rozhodnuto o zastavení řízení, tedy bylo učiněno procesní rozhodnutí, je zcela zjevné, že fakticky má toto rozhodnutí povahu meritorního

rozhodnutí a je tedy na místě aplikovat veškeré povinnosti, které jsou na správní orgány kladeny. Vzhledem k tomu, že žádosti žalobce nebylo vyhověno a ze spisového materiálu nelze dovodit, že by se vzdal svého práva na vyjádření k podkladům pro rozhodnutí, bylo nepochybně povinností žalovaného seznámit jej s podklady pro vydání rozhodnutí a umožnit mu se k těmto vyjádřit. Žalovaný tuto svou povinnost pominul, čímž zatížil své rozhodnutí nezákonností.

- 6 Žalobce závěrem namítl, že správní orgány obou stupňů se v průběhu řízení ani náznakem nezabývaly přiměřeností svých rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce. Postup správních orgánů je tedy i v tomto ohledu protiprávním, kdy přiměřenost správního rozhodnutí je zcela klíčovou otázkou při rozhodování o vydání povolení k pobytu.
- 7 Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, když odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uváděl věcně tytéž závěry, jako v napadeném rozhodnutí.
- 8 Při ústním jednání konaném před soudem dne 17.7.2019 účastníci řízení setrvali na svých stanoviscích, která shrnuli.
- 9 Z předloženého správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti.
- 10 Dne 21. 10. 2014 vydalo Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky prvostupňové rozhodnutí, č.j. OAM-16141-14/DP-2014, kterým rozhodlo tak, jak je uvedeno v odstavci 1 odůvodnění tohoto rozsudku.
- 11 K odvolání žalobce vydal žalovaný dne 19. 5. 2015 napadené rozhodnutí, č.j. MV-45304-3/ SO-2015, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21. 10. 2014, č.j. OAM-16141-14/DP-2014.
- 12 Odůvodnil jej tak, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě s platností od 18. 12. 2010 do 17. 12. 2012, přičemž dne 28. 4. 2012 nabylo právní moci rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Přiznáním odkladného účinku žalobě se pouze pozastavily účinky napadeného rozhodnutí, tedy do 15. 4. 2014, a jelikož žalobce ve lhůtě stanovené v ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nepožádal o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu na území České republiky, platnost jeho povolení k pobytu dne 28. 4. 2012 uplynula. Odkázal v této souvislosti na nález Ústavního soudu sp. zn. ÚS 1260/07 ze dne 30. 9. 2008, z něž vyplývá, že účelem institutu odložení vykonatelnosti podle ust. § 73 odst. 2 soudního řádu správního je minimalizace škodlivých následků s tím, že „*Akt tak z formálního hlediska sice zůstává pravomocným, avšak uložené právní povinnosti nelze vynucovat, odejmutá oprávnění zůstávají prozatím zachována. Takto, tj. s účinky ex tunc, vykládá institut odložení vykonatelnosti rozhodnutí i Ústavní soud*“.
- 13 K námitce, že žalobce v době podání žádosti pobýval na území České republiky na základě národního polského víza typu D s platností od 19. 1. 2014 do 3. 12. 2014 na dobu 180 dnů,

žalovaný uvedl, že z ust. § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že vízum k pobytu se váže výhradně k území České republiky, jiný výklad by dle žalovaného postrádal smysl a účel zákona o pobytu cizinců, když by cizinec z národního víza k pobytu nad 90 dnů získaného na území jiného členského státu a za podmínek jiných právních předpisů mohl bez dalšího navazovat na pobytová oprávnění spadající do režimu národní úpravy pobytových oprávnění dalších schengenských států.

- 14 Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným soud dále ověřil, že žalobce byl pro období od 6.12.2019 do 3.12.2014 držitelem víza uděleného správními orgány Polské republiky, s vyznačením typu víza D / MULT na 180 dní.
- 15 Dále soud ze spisového materiálu předloženého žalovaným zjistil, že žalobce byl dne 8.9.2014 vyrozuměn o ukončení shromažďování podkladů potřebných pro rozhodnutí a byl vyzván k seznámení se s nimi a k vyjádření. Dne 9.9.2014 bylo obdobné vyrozumění učiněno ústně při osobní návštěvě zástupce žalobce na pracovišti prvostupňového orgánu.
- 16 Soud následně napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž podle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
- 17 Podle ust. § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je žádost o povolení k dlouhodobému pobytu oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů, hodlá na území přechodně pobývat po dobu delší než 6 měsíců a trvá-li stejný účel pobytu.
- 18 Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.
- 19 Podle ust. § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců se usnesením zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.
- 20 Zásadní žalobní námitkou žalobce bylo, že žalovaný neakceptoval rozhodnutí Městského soudu v Praze, kterým byl přiznán odkladný účinek žalobci v jiné věci, z čehož dle argumentace žalobce vyplývá, že cizinec je materiálně právně v situaci jako před vydáním rozhodnutí, tedy stále pobývá na území na základě totožného pobytového oprávnění, a tudíž v takové situaci může podat žádost o změnu účelu pobytu.
- 21 V návaznosti na to městský soud nejprve pro přehlednost rekapituluje, že žalobce na území České republiky pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě s platností od 18. 12. 2010 do 17. 12. 2012. Dne 8. 2. 2012 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci zrušení platnosti tohoto povolení,

přičemž dne 30. 3. 2012 bylo v této věci vydáno rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání č.j. OAM-358-10/ZR-2011. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl ve svém rozhodnutí ze dne 27.5.2013, č.j. MV-53957-4/SO-2012 jako opožděné. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce k městskému soudu žalobu a též návrh na přiznání odkladného účinku, přičemž tomu návrhu Městský soud v Praze ve svém usnesení ze dne 27. 8. 2013 č.j. 11 A 105/2013 – 21 vyhověl. Dne 15. 4. 2014 Městský soud v Praze ve svém rozsudku č.j. 11 A 105/2013 – 43 žalobcovu žalobu zamítl. Stejněho dne podal žalobce nyní posuzovanou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky podle ust. § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

- 22 K samotné argumentaci žalobce pak městský soud uvádí, že smyslem odkladného účinku žaloby je ochrana žalobce před výkonem či jinými právními následky napadeného rozhodnutí, v jejichž důsledku by žalobci mohla vzniknout nepoměrně větší újma než jiným osobám. V cizineckém právu jde typicky o možnost setrvat na území státu do doby rozhodnutí soudu o žalobě, a tedy nebýt nucen opustit toto území pro případ, že by v soudním řízení vyšlo najevo, že rozhodnutí správního orgánu nebylo z jakéhokoliv důvodu správné.
- 23 Také odborná literatura k odkladnému účinku uvádí, že „*Pozastavení účinků napadeného rozhodnutí znamená, že právní poměry jsou po přiznání odkladného účinku upraveny tak, jako by napadené rozhodnutí vůbec nebylo vydáno.*“ (POTĚŠIL, L., [REDAKCE], V. a kol., Soudní řád správní: Komentář [Systém ASPI]. Nakladatelství Leges, [REDAKCE].)
- 24 Následkem přiznání odkladného účinku tak nedochází k prodloužení pobytového statusu žalobce, neboť rozhodnutí správního orgánu o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání ze dne 30. 3. 2012, č.j. OAM-358-10/ZR-2011 zůstalo nadále v právní moci a je třeba na něj hledět do doby pravomocného rozhodnutí soudu jako na zákonné a věcně správné. Není tedy možné, aby se žalobce právně nacházel stále ve stádiu před vydáním (odvolacího) rozhodnutí žalovaného a disponoval tak pobytovým oprávněním nutným k podání žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle ust. § 68 zákona o pobytu cizinců, jak tvrdí žalobce.
- 25 Podle názoru městského soudu uvedený závěr jednoznačně vyplývá z nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. II. ÚS 1260/07, kde Ústavní soud uvedl, že „*účelem institutu odložení vykonatelnosti správního rozhodnutí je, jak vyplývá ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., minimalizace škodlivých následků, tj. zásahů do subjektivních práv osob v důsledku vydaného správního rozhodnutí. Tento účel může být naplněn toliko v případě, že rozhodnutí o odložení vykonatelnosti správního rozhodnutí, a zejména rozhodnutí přijatého v oblasti správního trestání, je nadáno schopností působit s účinky ex tunc. Odklad vykonatelnosti napadeného individuálního správního aktu lze tak spíše označit za jeho sistaci. Akt tak z formálního hlediska sice zůstává pravomocným, avšak uložené právní povinnosti nelze vynucovat, odejmutá oprávnění zůstávají prozatím zachována.*“
- 26 Městský soud v Praze shrnuje, že ke dni podání žádosti o dlouhodobý pobyt žalobce nepobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu, neboť jeho žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu byla pravomocně

zamítnuta. Žalovaný proto nepochybil, když správní řízení o žádosti žalobce ze dne 15. 4. 2014 o povolení k dlouhodobému pobytu zastavil podle ust. § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

- 27 Ostatně ke stejným závěrům dospěl již Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017 - 28, a ze dne 7. 3. 2018, č. j. 1 Azs 52/2018 - 33, v nichž se Nejvyšší správní soud zabýval totožnou otázkou. Městský soud v Praze na ně v této souvislosti odkazuje.
- 28 Další žalobní námitka stojí na skutečnosti, že žalobce v době podání žádosti pobýval na území České republiky na základě národního polského víza typu D s platností od 19. 1. 2014 do 3. 12. 2014 na dobu 180 dnů, což ho opravňovalo též k legálnímu pobytu na území České republiky.
- 29 Městský soud k tomu uvádí, že se jedná o vízum pro pobyt delší než 90 dní, udělené podle nařízení Rady (ES) č. 1683/95, které žalobce opravňuje k volnému pohybu po dobu nejvýše 90 dní během jakýchkoli 180 dní na území ostatních členských států EU.
- 30 K námitce městský soud uvádí, že pobytové oprávnění na základě víza uděleného jiným členským státem EU sice umožňuje cizincům svobodně pobývat na území České republiky, nelze jej však ztotožnit s pobytovým oprávněním uděleným za konkrétním účelem správními orgány České republiky, a nejsou s ním spojeny stejné právní důsledky. Opačný závěr by umožnil účelové zneužívání a prodlužování pobytu cizinců na území. Oprávněnost pobytu na základě takového víza tedy nezakládá oprávnění žádat o povolení k dlouhodobému pobytu, kde podmínkou žádosti existence víza k pobytu nad 90 dnů, záměr pobývat na území po dobu delší než šest měsíců a stejný účel pobytu.
- 31 Městský soud doplňuje, že vízum nad 90 dnů nelze zaměnit s vízem typu D / MULTIPLE, neboť „vízum nad 90 dnů“ má své přesné zákonné vymezení v zákoně o pobytu cizinců (ust. § 17b), a je tedy nepochybné, že je takovým vízem míněno pouze vízum udělené příslušnými správními orgány v této oblasti státní správy. Naproti tomu pravidla pro udělování víza typu D / MULTIPLE jsou zakotvena v nařízení Rady (ES) č. 1683/95.
- 32 Městský soud v této souvislosti odkazuje na odůvodnění žalovaného, podle něhož: „z ustanoveného ustanovení § 42 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. jednoznačně vyplývá, že se vízum k pobytu nad 90 dnů váže k území České republiky. Komise dále uvádí, že jiný výklad by postrádal smysl a účel zákona č. 326/1999 Sb., když by cizinec z národního víza k pobytu nad 90 dnů získaného na území jiného členského státu a za podmínek jiných právních předpisů mohl bez dalšího navazovat pobytová oprávnění spadající do režimu národní úpravy pobytových oprávnění dalších schengenských států, v tomto případě zákona č. 326/1999 Sb.“ (viz str. 5 napadeného rozhodnutí). S touto argumentací se městský soud plně ztotožňuje a nemá potřebu tuto úvahu žalovaného jakkoliv korigovat.

- 33 Žalobce dále namítal, že v průběhu řízení došlo ke zcela zásadním procesním pochybením, neboť mu nebyla dána možnost vyjádřit se podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu k podkladům rozhodnutí.
- 34 K tomu soud uvádí, že tvrzení žalobce nemá oporu ve správním spise, neboť z něj naopak vyplývá, že žalobce byl vyrozuměn o ukončení shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí a byl vyzván k seznámení se s nimi a k vyjádření, a to dne 8.9.2014. Měl tedy možnost práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí využít a také jej využil, a to ke dni 9. 9. 2014, kdy se jeho právní zástupce osobně dostavil k provstupňovému orgánu a svým podpisem stvrdil, že se seznámil s podklady pro rozhodnutí s tím, že do protokolu uvedl, že se k podkladům písemně vyjádří, a to do 10 dnů od nahlížení, avšak nakonec tak neučinil.
- 35 Poslední žalobcovou námitkou bylo, že správní orgány obou stupňů se v průběhu řízení ani náznakem nezabývaly přiměřeností svých rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce.
- 36 V této souvislosti je však nutno uvést, že hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce není součástí naplňování procesních podmínek, ale posuzuje se až v rozhodování o věci samé a to jen v případě, že je tato povinnost explicitně stanovena v zákoně o pobytu cizinců.
- 37 Jak vyplývá například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 – 30: „*ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky.*“
- 38 Z výše uvedeného tedy vyplývá, že v případě procesního rozhodnutí o zastavení řízení podle ust. § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců není povinností žalovaného zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí zákonem stanovena, a proto nelze žalovanému vytýkat, že se těmito dopady nezabýval.
- 39 V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.).
- 40 Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku č. II.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem [REDACTED]. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 17. července 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu